

Hayat-ı içtimaiyede olan bir Nur talebesinin, hizmet etme ölçüsü ne olmalıdır?

Nasıl iman ve ibadette insanların dereceleri ve mertebeleri çekirdekten ağaca kadar muhtelif ve tabakalar halinde ise, aynı şekilde insanların fedakarlık ve hizmetleri de muhtelif ve tabakalar şeklindedir.

Başka bir deyişle, nasıl zekat, insanların mal ve servetinin büyüklüğüne göre değişiyor ise, az olan az çok olan çok zekat vermekle mükellef ise, aynı şekilde insanlar da iman ve kabiliyeti nispetinde, hizmet ve fedakarlık ile mükelleftir.

Yalnız bize düşen husus, kapasitemizin tamamını iman ve Kur'an hizmetinde harcamaya çalışmaktır. Kapasitemizin altında isek o zaman mesuliyet başlar. Yoksa neden falanca abi kadar ben hizmet ve fedakarlık yapamıyorum, deyip ümitsizliğe düşmek doğru değildir.

Biz de tıpkı Üstad Hazretlerinin şu tespiti gibi demeliyiz:

"Sakın deme, 'Benim namazım nerede, şu hakikat-i namaz nerede?' Zira, bir hurma çekirdeği, bir hurma ağacı gibi, kendi ağacını tavsif eder. Fark yalnız icmal ve tafsil ile olduğu gibi; senin ve benim gibi bir âmînin -velev hissetmezse- namazı, büyük bir velînin namazı gibi şu nurdan bir hissesi var, şu hakikatten bir sırrı vardır. -velev şuurun taallûk etmezse-. Fakat derecâta göre inkişaf ve tenevvürü ayrı ayrıdır. Nasıl bir hurma çekirdeğinden tâ mükemmel bir hurma ağacına kadar, ne kadar merâtip bulunur. Öyle de, namazın derecatında da daha fazla meratip bulunur. Fakat bütün o merâtipde, o hakikat-i nuraniyenin esası bulunur."(1)

Biz de namazın mertebelerinde olduğu gibi iman hizmetimize böyle bakabiliriz, "ümitsizlik yok, hizmete devam" demeliyiz.

(1) bk. [Sözler, Yirmi Birinci Söz.](#)